

בש"פ 2363/23 - ספדי טארק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2363/23

לפני:

כבוד השופטת ר' רונן

המבקש:

ספדי טארק

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה להעברת מקום דיון

בשם המבקש:

עו"ד אבו סאלח זיאד

בשם המשיבה:

עו"ד שרית משגב

החלטה

1. לפניי בקשה לפי סעיף 78 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: החוק), להעברת מקום הדיון בתת"ע 6739-01-22 מבית משפט השלום לתעבורה בצפת לבית משפט השלום לתעבורה באילת.
2. כעולה מעיון בתיק בית המשפט, ביום 12.1.2022 הוגש כתב אישום כנגד המבקש. בכתב האישום נטען כי המבקש נהג ברכב במקום ציבורי תחת שכרות. הדיון בעניינו של המבקש נקבע ליום 21.3.2022 בבית משפט השלום לתעבורה באילת.
3. כעולה מן הבקשה, המבקש מתגורר במג'דל שמס, ובשל כך סנגורו הקודם של המבקש ייעץ לו לבקש להעביר את מקום הדיון לבית משפט השלום לתעבורה בצפת. ואכן, ביום 25.4.2022 בית משפט זה (השופטת ג' כנפי-שטייניץ) הורה על העברת מקום הדיון מבית משפט השלום לתעבורה באילת לבית משפט השלום לתעבורה בצפת.

4. ביום 3.10.2022, בהיעדר התייצבות המבקש או מי מטעמו, בית משפט השלום לתעבורה בצפת (כב' השופט ג' עספור שאהין) גזר את דינו של המבקש. בית המשפט הורה על פסילת קבלה או החזקה של רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים; פסילה על תנאי; וקנס בסך של 2,000 ₪ או 8 ימי מאסר תמורתו.

5. ביום 9.10.2023 הגיש המבקש בקשה לביטול גזר הדין מיום 3.10.2022 שניתן בהיעדרו. בבקשתו נטען כי נמנע ממנו מלהתייצב לדיון בשל מותה של דודתו יום לפני הדיון. בדיון שהתקיים ביום 15.1.2023 הצהיר בא כוח המבקש כי בכוונתו להגיש בקשה להעברת הדיון לבית משפט השלום לתעבורה באילת, וזאת בשל ייעוץ שגוי שקיבל המבקש בעת הגשת בקשתו הקודמת להעברת מקום הדיון. לאור הסכמת המשיבה ובנסיבות העניין, הורה בית המשפט לתעבורה בצפת על ביטול פסק הדין שניתן בהיעדר המבקש.

6. ביום 21.3.2023 הגיש המבקש את הבקשה שלפניי. המבקש טען כי סנגורו הקודם לא הסביר לו את משמעות ההודאה במיוחס לו בכתב האישום והעונש שצפוי בית המשפט להטיל עליו באם יורשע.

7. בתגובתה מיום 29.3.2023 הודיעה המשיבה כי היא מסכימה לבקשה. המשיבה טענה כי נוכח ביטול פסק הדין ובשל הצורך לנהל את ההליך המשפטי תוך שימוש בעדותם של שוטרי תעבורה מהעיר אילת, ראוי שהדיון יוחזר לבית משפט השלום לתעבורה באילת.

דיון והכרעה

8. אני סבורה כי דין הבקשה להתקבל. בפסיקה נקבע זה מכבר כי אין מניעה להעביר מקום דיון אל בית המשפט שממנו הוא הועבר קודם לכן. הבסיס לקביעה זו הוא לשון סעיף 78(ג) לחוק, הקובעת כי "בית המשפט שאליו הועבר עניין כאמור, לא יעבירו עוד". קרי, לשון החוק מגבילה את בית המשפט אליו הועבר הדיון גרידא, אך היא אינה מגבילה את סמכותו של בית משפט זה לפי סעיף 78(א) לחוק להעביר את מקום הדיון פעם נוספת (ראו: בש"פ 6199/22 אדיר אשתמקר נ' מדינת ישראל, בפסקה 4 (30.11.2022)).

אמנם, העברת מקום הדיון בשנית לא תיעשה בנקל (ראו: בש"פ 994/19 אלעמיר סולמאן נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (16.8.2020)). עם זאת, אני סבורה כי המקרה דנן הוא מקרה ייחודי המצדיק החזרת מקום הדיון לבית המשפט שממנו הועבר.

9. ככלל, בבקשות להעברת מקום דיון בנושא תעבורה יש לאזן בין נוחות המבקש לניהול משפטו לבין נוחותם של עדי התביעה, ובראשם שוטרי התעבורה (ראו: בש"פ 6395/18 אפרים ויין נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (12.9.2018)). ככל שמבקש ההעברה מצהיר כי בכוונתו להודות במיוחס לו בכתב האישום, תיתכן גמישות גדולה יותר, שכן מתייתר הצורך בהעדת שוטרי התעבורה (שם, בפסקה 11).

במקרה שלפניי, המבקש טען לפגם בייצוג בעניינו אשר הוביל אותו להצהיר כי הוא מתכוון להודות במיוחס לו בכתב האישום, וזאת ללא הסבר מהותי על ההשלכות הצפויות עקב הודאה כזו - ובפרט העונשים הצפויים להיגזר עליו.

גזר דינו של המבקש בוטל לאחר שהוא החליט, תוך היוועצות בסנגורו החדש, כי ברצונו לכפור במיוחס לו. המבקש עשה כן תוך שהוא מבין כי במקרה כזה ייאלץ לנהל את הדיון בבית משפט המרוחק ממקום מגוריו. משכך, אין מנוס אלא להורות כי הדיון יעבור לבית משפט השלום לתעבורה באילת בשנית.

10. לכן, לנוכח נסיבות המקרה הייחודיות, ובשים לב להסכמת הצדדים, דין הבקשה להתקבל.

11. הדיון בתת"ע 6739-01-22 יועבר אפוא לבית משפט השלום לתעבורה באילת.

ניתנה היום, י"ב בניסן התשפ"ג (3.4.2023).

ש ו פ ט ת
